

mere præciseret i den af os foreslaaede § 2, der gaar ud paa, at Kommunens Opgave maa være yderligere at hjælpe de af Dyrtiden vanskeligt stillede Medlemmer af Samfundet. Det kan gøres paa to forskellige Maader, nemlig dels ved Uddeling af Rabatmærker efter Skalaer, som Kommunerne nærmere bestemte i Forhold til, hvad deres Behoere havde i Indkomst, og endelig ved en direkte Pengeunderstøttelse gennem de kommunale Hjælpekasser.

Endelig maatte vi som Følge af, at vi i Ændringsforslagene til §§ 1 og 2 havde præciseret i det ene Statens Opgaver og i det andet Kommunernes Opgaver, stille et Forslag til en forandret § 3, og heri foreslaar vi, at det Beløb, Kommunerne maatte anvende til disse Foranstaltninger, skulde være 9 Kr. pr. Indbygger. Dog har vi selvfølgelig fra vor Side ikke noget at indvende imod, at Beløbet forhøjes til 10 Kr. 60 Øre ifølge de Aftaler, som er sket indenfor de andre Partier i Gaar Eftermiddags. Hvis der saa udover disse 10 Kr. 60 Øre pr. Indbygger skulde være Trang indenfor Kommunen til yderligere at anvende Penge, foreslaar vi, at disse Foranstaltninger kun kan træffes med Indenrigsministerens Tilladelse, og at Staten skal refundere en Trediedel af disse. Det sidste af mig her omtalte Punkt er § 3, saaledes som den er foreslaaet af os, medens vi er gaaet med til, at § 3 i det foreliggende Lovforslag udgik. Denne Paragraf omhandlede amtskommunale Foranstaltninger, og saadanne har vi alle sammen indenfor Udvalget været enige om skulde bortfalde, idet man er gaaet over til, at Staten skal prisregulere for alle i Samfundet.

Angaaende Skattebestemmelserne har vi fra vor Side været fuldstændig enige i Venstres Opfattelse, og vi har derfor kunnet tiltræde Tanken i det af Venstre stillede Ændringsforslag Nr. 17, som gaar ud paa, at der i 2det Stykke, 6te Linie, efter „indbefattet“ indsættes: „og maa ikke sættes højere end ved en Indkomst paa 10 000 Kr.“. Vi kan ligeledes tiltræde de af Venstre opstillede Tanker i Ændringsforslag Nr. 19, men vi har ment nærmere at maatte uddybe Grænsen for, hos hvem Skatten skal opkræves, idet vi ikke mener det rigtigt at sætte Grænsen ens for hele Landet, men mener det retfærdigere at sætte en Grænse for København og Frederiksberg, en for Provsbyerne og dermed ligestillede Bebyggelser paa Landet og endelig en for Landkommunerne. Der er altsaa ikke

principiel Uoverensstemmelse imellem os, men vi har kun ment nærmere at burde udforme Tanken. I Stedet for det af Venstre under Nr. 19 stillede Ændringsforslag om, at Ejendomme paa og under 10 000 Kr.'s Ejendomsskyld skulde fritages for Tillægsskat, har vi i Ændringsforslag Nr. 20 foreslaaet, at Grænsen skal være 5 200 Kr. Der er altsaa heller ikke her nogen principiel Uoverensstemmelse.

Dette er, hvad vore Ændringsforslag i det væsentlige gaar ud paa, og jeg skal nu kun give et ganske kort Resumé deraf, idet jeg vil sige, at vi i Principet er fuldstændig enige med Venstre og fuldstændig uenige med Regeringspartierne, da vi ligesom Venstre siger: Naar Staten prisregulerer for alle i Samfundet, maa den kommunale Opgave kun være den, som omhandles i Lovforslagets § 1, nemlig at komme de mindre bemidlede eller de daarlige stillede i Samfundet til Hjælp under Dyrtiden. Derfor maa vi fastholde, at naar Staten har reguleret Priserne for alle, kan Kommunerne ikke ogsaa faa Lov til det, saa maa de nøjes med at komme dem til Hjælp, som paa Grund af Dyrtiden er vanskeligt stillede. Derom er Venstre og det konservative Folkeparti fuldstændig enige, derimod har der været nogen Uoverensstemmelse om Udformningen af de enkelte Ændringsforslag, som jeg imidlertid haaber vil faa en gunstig Løsning, naar Lovforslaget kommer op i det andet høje Ting.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger om de af os stillede Ændringsforslag til lade mig at anbefale Tinget at stemme for disse.

Jacob Christensen: Jeg har bedt om Ordet for straks at tage Afstand fra den Betragtning angaaende Brændselsspørgsmaalet, som det konservative Folkeparti har gjort gældende i Betænkningen, og som ogsaa fandt Udtryk gennem de nu af dets ærede Ordfører fremsatte Udtalelser. Man har ment, at det vilde være urigtigt at give de Kommuner, som ikke kunde anvende alle de Penge, de fik til Disposition til Brændselstilskud, Ret til at anvende dem, de fik tilovers, paa anden Maade, og man har gjort gældende, at man derved vilde bidrage til at udligne Forskellighederne mellem de forskellige Kommuner i Landet. Men man vil netop opnaa det stik modsatte, thi det er ikke sikkert, at det, at man i en Kommune har forholdsvis let Adgang til at skaffe sig